

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania M. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
z udziałem M. sp. z o.o. w M.
o ubezpieczenia społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18
listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych, tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M. J. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 grudnia 2017 r., mocą którego oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 22 lutego 2017 r., stwierdzającej, że jako pracownik M. sp. z o.o. w M. nie podlega ona obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 13 października 2016 r. oraz zasądził od odwołującej się na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Odwołująca się M. J. zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, przez zmianę w całości wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 grudnia 2017 r., uwzględnienie odwołania od decyzji organu rentowego i stwierdzenie, że M. J., jako pracownik u płatnika składek „M.” Sp. z o.o. z siedzibą w M., podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia 13 października 2016 r. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za wszystkie instancje i za postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 22 § 1 k.p., przez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwie zastosowanie tego przepisu, polegające na uznaniu, że w sprawie nie doszło do faktycznego rozdzielenia statusu pracownika od statusu właściciela, podczas gdy stosunek pracy powódki ze spółką M. Sp. z o.o. w M. wypełniał wszystkie przesłanki wynikające z Kodeksu pracy, był przez powódkę rzeczywiście realizowany pod kontrolą pracodawcy, którą sprawowało zgromadzenie wspólników, przy czym błędna wykładnia tego przepisu sprowadza się do ustanowienia przez Sąd orzekający generalnej zasady, że wspólnik dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, pozostający z drugim ze wspólników we wspólności ustawowej, nie może wykonywać pracowniczego zatrudnienia w tej spółce i to niezależnie od zajmowanego stanowiska; 2/ art. 22 § 1 k.p., przez błąd w subsumpcji i przyjęcie, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można zakwalifikować łączącego powódkę ze spółką M. sp. z o.o. stosunku zobowiązaniowego, jako stosunku pracy, przy spełnieniu przez powódkę wszystkich obowiązków definiujących ten stosunek, w tym z pominięciem, że podległość powódki wobec pracodawcy wyrażała się wyłącznie w respektowaniu uchwał wspólników (niezależnie od doświadczenia zawodowego drugiego ze wspólników); 3/ art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., przez błędną jego wykładnię i wyznaczenie temu przepisowi roli normy prawnej podrzędnej w stosunku do

przepisów prawa pracy i niemającej zastosowania w przypadku ustalania przesłanek istnienia stosunku pracy; 4/ art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że celem oraz zamiarem stron zawartej umowy o pracę było nawiązanie stosunku pracy wyłącznie w celu objęcia powódki obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi, przy jednoczesnym braku rzeczywistej realizacji obowiązków pracowniczych w reżimie prawa pracy, podczas gdy faktycznym zamiarem stron było z jednej strony, wykonywanie pracy przez powódkę, a z drugiej strony, korzystanie z tej pracy przez pracodawcę; 5/ art. 83 k.c. w związku z art. 68 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 300 k.p., przez błędne przyjęcie, że podpisana przez powódkę umowa o pracę oraz zgłoszenie powódki jako pracownika do ubezpieczenia społecznego było czynnością pozorną; 6/ art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., przez dokonanie oceny umowy o pracę powódki jako nieważnej, bowiem mającej na celu uzyskanie przez nią świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych, podczas gdy nie można przyjąć, że jeżeli stronom umowy o pracę przyświeca taki właśnie cel, to czynność prawna jest nieważna z mocy art. 58 § 1 k.c., albowiem sama chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jako motywacja do podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne, wymagające rozstrzygnięcia: czy dopuszczalnym jest na gruncie art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. nawiązanie przez wspólnika posiadającego 50% udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i będącego jednocześnie członkiem zarządu tej spółki, stosunku pracy z tą spółką i podleganie takiego wspólnika pracowniczym ubezpieczeniom społecznym, niezależnie od rodzaju czynności, czy są one wykonawcze, czy też zarządzające, w sytuacji, gdy drugim wspólnikiem spółki pozostaje małżonek tego wspólnika, posiadający dalsze 50% udziałów tej spółki i pełni funkcję członka zarządu, przy czym wspólnicy pozostają w małżeńskiej wspólności majątkowej?

W uzasadnieniu wniosku skarżąca wskazała, że istotą zagadnienia jest, w jaki sposób, na gruncie art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., należy oceniać pojęcie zgodnego z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. stosunku pracy

wspólnika dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, posiadającego 50% udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, będącego jednocześnie członkiem jej zarządu, pozostającego w małżeńskiej wspólności ustawowej z drugim ze wspólników tej spółki i podleganie takiego wspólnika pracowniczym ubezpieczeniom społecznym. Skarżąca podniosła, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie brak jest odpowiedzi na powyższe pytanie. Jest ono przy tym o tyle istotne, że korzystnie wpłynie na pewność obrotu prawnego, jak również umożliwi potencjalnym stronom umowy o pracę podjęcie decyzji co do jej zawarcia, z uwzględnieniem interesów i potrzeb jej stron.

Organ rentowy złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i nie może służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy

faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., IV CSK 405/15, LEX nr 2160209).

Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występują wątpliwości prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Problematyka skutecznego zawarcia stosunku pracy z członkiem zarządu spółki kapitałowej została szeroko wyjaśniona w judykaturze i nie stanowi nowego problemu prawnego. Sąd Najwyższy uznaje, że kwestia podlegania pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego, wynikającego z zatrudnienia osoby bliskiej na specjalnie utworzonym dla niej stanowisku pracy, wymaga szczególnej rozwagi i ostrożności w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest bowiem uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych w związku ze specjalnie utworzonym dla osoby bliskiej pracodawcy stanowiskiem pracy i brakiem prawnego zakazu zatrudniania osób bliskich na odpowiednich stanowiskach pracy, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy.

Brak formalnych przeciwwskazań do zatrudniania osób bliskich w ramach stosunku pracy (art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) nie wyklucza jednak kompetencji organu rentowego do weryfikowania deklarowanego tytułu ubezpieczenia społecznego (art. 68 pkt 1 i 2 tej ustawy), zwłaszcza gdy ustalenie to dotyczy osoby bliskiej, dla której pracodawca tworzy stanowisko pracy z wysokim wynagrodzeniem, wpływającym (przez należne składki) na wysokość świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Rzeczywisty charakter pracowniczego

zatrudnienia osób bliskich pracodawcy wymaga nie tylko stwierdzenia braku formalnych zakazów do ich zatrudniania w ramach stosunku pracy, ale też rygorystycznych ustaleń i przekonującej oceny, że zostały spełnione nie tylko formalne, ale i realne warunki do podjęcia zatrudnienia, a następnie miało miejsce rzeczywiste wykonywanie przez osobę bliską obowiązków o cechach charakteryzujących stosunek pracy, wywołujących zobowiązanie pracownicze. Jest to niezbędne dla wyeliminowania z obrotu prawnego zachowań osób bliskich zmierzających do obejścia lub nadużycia prawa do korzystniejszego tytułu i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2019 r., III UK 298/18, LEX nr 2688340).

W przypadku zatrudnienia wspólników spółek kapitałowych pełniących w tych spółkach funkcje zarządcze, decydujące znaczenie dla oceny charakteru stosunku prawnego łączącego spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z jej wspólnikiem i członkiem zarządu ma treść tego stosunku i warunki jego realizacji. Tak w judykaturze, jak i doktrynie prawa pracy podkreśla się, że stosunek pracy, zdefiniowany w art. 22 § 1 k.p., jest stosunkiem prawnym starannego działania, którego konstytutywnymi cechami są: dobrowolne, osobiste, odpłatne świadczenie pracy w sposób ciągły, w warunkach podporządkowania pracownika pracodawcy, który ponosi wszelkie ryzyka związane z zatrudnieniem pracownika. Dla objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi istotne jest zatem, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych. Zasadnicze znaczenie w procesie sądowego badania, czy dany stosunek prawny jest stosunkiem pracy, ma ustalenie faktyczne, czy praca wykonywana w ramach analizowanego stosunku prawnego rzeczywiście ma cechy wymienione w art. 22 § 1 k.p. W tym celu bada się okoliczności i warunki, w jakich dana osoba wykonuje czynności na rzecz innego podmiotu prawa i dopiero w wyniku tego badania (poczynienia stosownych ustaleń) rozstrzyga się, czy czynności te świadczone są w warunkach wskazujących na stosunek pracy.

W dotychczasowej judykaturze dopuszcza się pracownicze zatrudnianie wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowiskach członków zarządu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1995 r., I PZP 7/95, OSNAPIUS 1995 nr 18, poz. 227 oraz wyroki: z dnia 13 marca

2018 r., I UK 27/17, LEX nr 2508640; z dnia 16 października 2018 r., I UK 115/18, OSNP 2019 nr 5, poz. 61; z dnia 17 maja 1995 r., I PRN 14/95, OSNAPiUS 1995 nr 21, poz. 263; z dnia 23 stycznia 1998 r., I PKN 498/97, OSNAPiUS 1999 nr 1; z dnia 16 grudnia 1998 r., II UKN 394/98, OSNAPiUS 2000 nr 4, poz. 159; z dnia 2 lipca 1998 r., II UKN 112/98, OSNAPiUS 2000 nr 2, poz. 66; z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 268/00, LEX nr 551026; z dnia 9 września 2004 r., I PK 659/03, OSNP 2005 nr 10; z dnia 23 października 2006 r., I PK 113/06, Prawo Pracy 2007 nr 1, s. 35; z dnia 23 lipca 2009 r., II PK 36/09, OSNP 2011 nr 5-6, poz. 77; z dnia 4 listopada 2009 r., I PK 106/09, LEX nr 564759; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 357/09, LEX nr 987623; z dnia 3 sierpnia 2011 r., I UK 8/11, LEX nr 1043990). Orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza także zatrudnienie wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie umów o pracę na stanowiskach wykonawczych, gdyż w takim przypadku wspólnika nie można traktować jako podmiotu, którego praca polega na obrocie jego własnym kapitałem (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2008 r., I UK 162/08, Monitor Prawa Pracy 2009 nr 5, s. 268-271; z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10, LEX nr 598436; z dnia 12 maja 2011 r., II UK 20/11, OSNP 2012 nr 11-12, poz. 145; z dnia 13 listopada 2013 r., I PK 94/13, OSNP 2015 nr 1, poz. 4; z dnia 16 października 2018 r., I UK 115/18, OSNP 2019 nr 5, poz. 61). Dla objęcia wspólnika ubezpieczeniami społecznymi konieczne jest tylko to, aby wykreowany umową stosunek pracy był rzeczywiście realizowany i by nosił cechy kategoriale wynikające z art. 22 § 1 k.p., w tym podporządkowanie pracownicze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2017 r., II UK 451/16, LEX nr 2427158). Należy zatem uznać, że członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wykonujący swoje obowiązki na podstawie stosunku prawnego, w tym nawiązanego w sposób dorozumiany, spełniającego kryteria określone w art. 22 k.p., podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik, nawet gdy jest wspólnikiem tej spółki (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że sformułowane przez skarżącą pytania nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, skoro odpowiedzi na te pytania znaleźć można w ugruntowanym orzecznictwie sądowym. Należy

bowiem podkreślić, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, ani potrzeba wykładni przepisu, jeżeli jego interpretacja jest powszechnie przyjęta w judykaturze i została uwzględniona przez sąd drugiej instancji (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436 i z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205). Zdaniem Sądu Najwyższego, nawet pobieżna lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje zaś, że Sąd Apelacyjny w pełni respektował przedstawioną wyżej wykładnię, czyniąc ją podstawą dokonanej przez siebie oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego wynikało, że zawarta pomiędzy skarżącą a spółką M. umowa jest umową nieważną i nie mogła stanowić podstawy do objęcia M. J. ubezpieczeniami społecznymi z tego tytułu.

Jak bowiem ustaliły Sądy obu instancji, wszystkimi sprawami spółki zajmowała się odwołująca, która nie była przez nikogo nadzorowana. Udział w spółce jej męża i zarazem drugiego wspólnika M. J. był jedynie iluzoryczny, mimo że teoretycznie posiadał on połowę udziałów. W stosunku prawnym łączącym ubezpieczoną ze spółką brak było elementu podporządkowania pracowniczego. M. J. z racji tego, że mąż głównie przebywał za granicą, wykonywała w pełni samodzielnie i autonomicznie wszystkie czynności w spółce, zarówno zarządcze, jak i typowo pracownicze. Pracy tej w żaden sposób nie kontrolował i nadzorował drugi wspólnik. Określanie jej bieżących zadań nie należało do sfery pracodawcy. Obowiązki odwołującej się, sprecyzowane w umowie o pracę, nie wykraczały poza strategiczne zarządzenie sprawami spółki. Doszło zatem do krzyżowania kompetencji oraz braku transparentności w rozdziale czynności właściwych dla wspólnika i pracownika. Sąd Apelacyjny ocenił, że powyższe okoliczności wykluczają uznanie wykonywania przez odwołującą się zatrudnienia w rozumieniu art. 22 k.p., w szczególności w ramach podporządkowania pracowniczego. Ponadto w przypadku odwołującej się nie zachodziła przesłanka odpłatności pracy (s. 17 i 18 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego).

Wymaga podkreślenia, że z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy

rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego. Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne musi służyć rozstrzygnięciu danej sprawy. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/08, LEX nr 736732). Tymczasem w niniejszej sprawie odpowiedź na przedstawione przez skarżącego zagadnienia nie może spełnić takiej roli. Sformułowane pytanie nie uwzględnia bowiem dokonanych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżąca nie zdołała wykazać istnienia powołanej przesłanki przedsądu i odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.